

Sygn. akt: X U 131/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lipca 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **E. Z.** działającej w imieniu małoletniego **D. K.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 11 grudnia 2017 r. znak: (...). (...)

w sprawie małoletniego **D. K.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...) oraz poprzedzające je orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 24 października 2017 r. w ten sposób, że zalicza małoletniego D. K. ur. (...) do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym od 14 października 2017 r. do 14 października 2021 r. symbol niepełnosprawności 01-U, 12-C,

II. dalej idące odwołanie oddala,

III. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 24 października 2017 r. (znak: (...)) (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w O. zaliczył małoletniego D. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 01-U, 12-C. Orzeczenie zostało wydane do dnia 31 grudnia 2020 r., ustalono, że niepełnosprawność istnieje od urodzenia, a ustalony stopień niepełnosprawności – od dnia 14 października 2017 r.

Wśród wskazań w punkcie 4 stwierdzono, że małoletni wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej, w punkcie 5 – że konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby następować będzie według wskazań medycznych, zaś w punkcie 6, że małoletni wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. W pozostałych punktach organ orzekł „nie wymaga” (punkt 10), „nie dotyczy” (punkty 1, 2, 3, 7, 8) bądź „nie spełnia” (punkt 9).

W uzasadnieniu orzeczenia Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. wskazał, że na podstawie dokumentacji medycznej (w tym opinii psychologa, karty leczenia szpitalnego) oraz oceny psychologa

uczestniczącego w postępowaniu orzecznicy stwierdza się, że małoletni wymaga w celu pełnienia ról społecznych czasowej albo częściowej pomocy innych osób. Stan zdrowia małoletniego uzasadnia zaliczenie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2017 r. (znak: (...). (...)), wydanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) na skutek odwołania wnioskodawczyni E. Z., przedstawicielki ustawowej małoletniego D. K., od orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 24 października 2017 r., uchylono zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach: II. (symbol przyczyny niepełnosprawności) oraz 1) (odpowiedniego zatrudnienia) i orzeczono symbol przyczyny niepełnosprawności: 01-U, a także że małoletni wymaga odpowiedniego zatrudnienia – pracy w warunkach chronionych.

W uzasadnieniu orzeczenia Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) wskazał, że w świetle stopnia naruszenia sprawności organizmu małoletniego organ I instancji właściwie ustalił umiarkowany stopień niepełnosprawności. Wskazano dalej, że osoba orzekana wymaga częściowej lub czasowej pomocy osoby drugiej. Przytoczone w odwołaniu argumenty nie dają podstaw do zmiany orzeczenia z dnia 24 października 2017 r. w części dotyczącej stopnia niepełnosprawności. Zaskarżone orzeczenie wymaga jednak zmiany symbolu przyczyny niepełnosprawności oraz wskazania zawartego w punkcie 1.

Od opisanego orzeczenia odwołanie wniósł przedstawiciel ustawowy małoletniego D. K. – wnioskodawczyni E. Z. (k. 4 – 6). W odwołaniu wnioskodawczyni domagała się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zakwalifikowanie małoletniego do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz wносиła o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że stan zdrowia małoletniego uzasadnia zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności. D. K. ma bowiem stwierdzone hiperkinetyczne zaburzenia zachowania i emocji oraz upośledzenie umysłowe, niedoczynność przysadki mózgowej, nadpobudliwość psychoruchową ((...)), opóźnienie rozwoju, opóźnienie rozwoju mowy, zachowania agresywne wobec innych osób, zaburzenia mowy oraz zachowania nieprzewidywalne.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) wniósł o oddalenie odwołania (k. 7). W ocenie organu stopień naruszenia sprawności organizmu małoletniego w świetle norm prawnych nie daje podstaw do zaliczenia małoletniego do znacznego stopnia niepełnosprawności. Zdaniem organu u małoletniego nie zachodzi niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni D. K. urodził się w dniu (...) w S., jego matką jest E. Z..

Bezsporne

Orzeczeniem z dnia 24 października 2017 r. (znak: (...)) (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w O. zaliczył małoletniego D. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 01-U, 12-C. Orzeczenie zostało wydane do dnia 31 grudnia 2020 r., ustalono, że niepełnosprawność istnieje od urodzenia, a ustalony stopień niepełnosprawności – od dnia 14 października 2017 r.

Wśród wskazań w punkcie 4 stwierdzono, że małoletni wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej, w punkcie 5 – że konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby następować będzie według wskazań medycznych, zaś w punkcie 6, że wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej,

organizacje pozarządowe oraz inne placówki. W pozostałych punktach organ orzekł „nie wymaga” (punkt 10), „nie dotyczy” (punkty 1, 2, 3, 7, 8) bądź „nie spełnia” (punkt 9).

Orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2017 r. (znak: (...). (...)), wydanym przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) na skutek odwołania wnioskodawczyni E. Z., przedstawicielki ustawowej małoletniego D. K., od orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 24 października 2017 r., uchylono zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach: II. (symbol przyczyny niepełnosprawności) oraz 1) (odpowiedniego zatrudnienia) i orzeczono symbol przyczyny niepełnosprawności: 01-U, a także że małoletni wymaga odpowiedniego zatrudnienia – pracy w warunkach chronionych.

Dowód: Dokumentacja zgromadzona w aktach orzeczniczych strony pozwanej (w załączeniu do akt sprawy)

D. K. urodził się przedwcześnie, w stanie dość dobrym, z wadami wrodzonymi wymagającymi leczenia i rehabilitacji. W pierwszym roku życia był rehabilitowany z powodu szpotawości stóp. Jego rozwój psychoruchowy był znacznie opóźniony. Miał problemy z zaadaptowaniem się do warunków przedszkola, do którego trafił w wieku obowiązkowego przygotowania szkolnego (tzw. klasa „o”). Został odroczoney od obowiązku szkolnego, naukę w szkole rozpoczął w wieku 8 lat. Nie radził sobie z nauką. Od trzeciej klasy realizuje obowiązek szkolny w szkole specjalnej. Jest często odraczany.

Problemy rozwojowe i zdrowotne małoletniego wywołane są zespołem genetycznym mikrodelecji, którego obraz kliniczny cechuje się niskorosłością, niepełnosprawnością intelektualną oraz cechami dysmorfii. Z tego powodu małoletni pozostaje pod kontrolą genetyka i endokrynologa.

W wieku ok. 7 lat u małoletniego stwierdzono upośledzenie umysłowe. Upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym zostało stwierdzone badaniami z dnia 13 lipca 2017 r. (II skala pełna – 50; II skala słowna – 49; II skala bezsłowna – 61).

Małoletni jest samodzielny w poruszaniu się, jedzeniu i samoobsłudze, potrafi samodzielnie poruszać się w znanym mu otoczeniu. Potrafi sam zadbać o higienę. Zna normy i zasady zachowania w podstawowych sytuacjach społecznych, choć nie zawsze stosuje je adekwatnie do możliwości intelektualnych, cechuje go upór oraz zachowania opozycyjno – buntownicze. Potrafi funkcjonować w szkolnej grupie rówieśniczej, prawidłowo nawiązać kontakt z osobą dorosłą i być komunikatywnym – choć zależy to od jego nastawienia.

D. K. uczęszcza do siódmej klasy szkoły specjalnej, dokąd przychodzi na piechotę lub dojeżdża rowerem pod opieką matki. W szkole objęty jest nauczaniem specjalnym. Korzysta z zajęć rewalidacyjnych, terapii psychologicznej i pedagogicznej. Jest leczony farmakologicznie z powodu zaburzeń opozycyjno – buntowniczych i agresywnych. Obecnie przyjmuje T. w dawce 100 mg/dobę. Przyjmował inne leki, ale zostały one odstawione ze względu na działania uboczne i brak skuteczności.

Na dzień 27 kwietnia 2018 r. nie stwierdzono u małoletniego całościowych zaburzeń rozwojowych (autyzmu). W zakresie komunikacji społecznej i społecznej interakcji w różnych kontekstach nie występują u małoletniego: deficyty w zakresie społeczno – emocjonalnej wzajemności (małoletni nawiązuje emocjonalny kontakt, dzieli zainteresowania, przejawia empatię), deficyty w zakresie zachowań o charakterze komunikacji niewerbalnej, używanych w celu interakcji społecznej (małoletni nawiązuje i utrzymuje kontakt wzrokowy, prawidłowy język ciała, dostosowaną mimikę i gestykulację), deficyty dotyczące rozumienia i utrzymywania relacji. W zakresie ograniczonych, powtarzalny wzorców zachowań, zainteresowań lub aktywności nie występują u małoletniego zachowania rutynowe, stereotypowe ruchy i posługiwanie się przedmiotami ani obsesyjne, ograniczone i niekonstruktywne zainteresowania, występują natomiast zaburzenia przetwarzania sensorycznego w obrębie zmysłu słuchu (hiperreaktywność na głośne dźwięki).

U małoletniego nie stwierdza się choroby psychicznej w rozumieniu psychozy czy choroby afektywnej ani całościowych zaburzeń rozwoju. U małoletniego stwierdza się upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym.

Obecny stan zdrowia badanego z punktu widzenia specjalisty psychiatrii dzieci i młodzieży oraz psychologa daje podstawy do zaliczenia małoletniego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym (symbol przyczyny niepełnosprawności – 01-U).

Naruszenie sprawności organizmu jest trwałe, ale D. K. wymaga ponownej oceny jego stanu zdrowia po 14 października 2021 r. tj. po ukończeniu szkoły.

Poziom funkcjonowania jednostkowego i społecznego D. K. (zdolność do samoobsługi, komunikacji oraz społecznego funkcjonowania) wymaga stałego współdziałania na co dzień opiekuna w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku, ale nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

Dowód: Opinia sądowno – psychiatryczna z dn. 10.05.2018 r. (k. 14 – 21)

Dokumentacja medyczna małoletniego (w załączeniu do akt sprawy)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na jedynie częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni E. Z. – przedstawiciel ustawowy małoletniego D. K. – wniosła o zmianę orzeczenia Wojewódzkiego Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 11 grudnia 2017 r. poprzez zaliczenie małoletniego do grupy osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zaliczono osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ustawodawca zaliczył osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Natomiast do lekkiego stopnia niepełnosprawności zaliczono osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy). W art. 4 ust. 4 ustawy wskazano nadto, że niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Stosownie do art. 6 c ust. 9 pkt 5 ustawy minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności, uwzględniając schorzenia naruszające sprawność organizmu i przewidywany okres trwania naruszenia tej sprawności, powodujące zaliczenie do odpowiedniego stopnia niepełnosprawności, a także oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności. Taką regulację zawierają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopni niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110 – zwanego dalej „rozporządzeniem”). Przepis § 3 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej „osobą zainteresowaną”, bierze się pod uwagę: 1) zaświadczenie lekarskie zawierające opis stanu zdrowia, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących potwierdzone aktualnymi wynikami badań diagnostycznych, wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się osoba zainteresowana, oraz inne posiadane dokumenty

mogące mieć wpływ na ustalenie stopnia niepełnosprawności; 2) ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza - przewodniczącego składu orzekającego, zawierającą opis przebiegu choroby zasadniczej oraz wyniki dotychczasowego leczenia i rehabilitacji, opis badania przedmiotowego, rozpoznanie choroby zasadniczej i chorób współistniejących oraz rokowania odnośnie do przebiegu choroby; 3) wiek, płeć, wykształcenie, zawód i posiadane kwalifikacje; 4) możliwość całkowitego lub częściowego przywrócenia zdolności do wykonywania dotychczasowego lub innego zatrudnienia - poprzez leczenie, rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe; 5) ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; 6) możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Przepisy § 29 do 31 rozporządzenia określają także standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności. I tak, standardy w zakresie kwalifikowania do znaczego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące: 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu; 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 rozporządzenia). Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się przy tym konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 (§ 29 ust. 2 rozporządzenia). Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące: 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia; 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 (§ 30 rozporządzenia). Natomiast standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące: 1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną; 2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 rozporządzenia). Możliwość kompensacji ograniczeń oznacza zarazem wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga zatem spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy oraz w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Z uwagi na medyczną naturę okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Dodatkowo, ustalając stan faktyczny sprawy Sąd skorzystał z dowodu z dokumentów (w szczególności akt orzeczniczych organu rentowego oraz dokumentacji medycznej małoletniego), których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron jako zbędny i niecelowy, z uwagi na nieposiadanie przez strony specjalistycznej wiedzy medycznej, niezbędnej w niniejszej sprawie.

Powołani w sprawie biegli sądowi, specjalista z zakresu psychiatrii dzieci i młodzieży oraz specjalista z zakresu psychologii, rozpoznali u małoletniego schorzenia rodzajowe o stopniu nasilenia opisane w stanie faktycznym sprawy.

Biegli wskazali w szczególności, że obecny stan zdrowia badanego z punktu widzenia specjalisty psychiatrii dzieci i młodzieży oraz psychologa daje podstawy do zaliczenia małoletniego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym (symbol przyczyny niepełnosprawności – 01-U). Naruszenie sprawności organizmu jest trwałe. Poziom funkcjonowania jednostkowego i społecznego D. K. (zdolność do samoobsługi, komunikacji oraz społecznego funkcjonowania) wymaga stałego współudziału na co dzień opiekuna w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku, ale nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

Każdy z biegłych stwierdził przy tym, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia, że małoletni jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż umiarkowany. W ocenie biegłych zaskarżone w niniejszej sprawie orzeczenie (...) oraz poprzedzające je orzeczenie (...) odzwierciedlają stan rzeczywisty, jaki kształtuje się w niniejszej sprawie, oraz są zgodne z przepisami prawa – w zakresie, w jakim wskazują na stopień niepełnosprawności małoletniego.

Jednocześnie biegli nie zgodzili się z zaskarżonym orzeczeniem w zakresie, w jakim wskazuje ono, iż orzeczenie zostaje wydane do dnia 31 grudnia 2020 r. Biegli wskazali, że naruszenie sprawności organizmu jest trwałe, ale należy orzec umiarkowany stopień niepełnosprawności do dnia 14 października 2021 r. Po tym okresie, w momencie przewidywanego ukończenia szkoły, konieczna będzie zdaniem biegłych ponowna ocena.

Podkreślić należy, że ze stanowiskiem biegłych w powyższym zakresie zgodziły się same strony, nie wnosząc zastrzeżeń co do opisanych ustaleń biegłych. Wnioskodawczyni nie złożyła pisemnych zastrzeżeń do opinii biegłych, pomimo, że była o takim prawie pouczona. Na rozprawie w dniu 17 lipca 2018 r. wnioskodawczyni również nie złożyła żadnych zastrzeżeń do opinii lecz jedynie wskazała, że ma trudności z wychowaniem syna, a także że są jej potrzebne środki na utrzymanie gdyż nie posiada stałego źródła dochodu.

Podsumowując, w ocenie Sądu Rejonowego brak jest podstaw do zakwestionowania zaprezentowanego przez biegłych stanowiska w zakresie, w jakim opinia odnosi się do oceny medycznej stanu zdrowia małoletniego. Wydana przez biegłych opinia jest profesjonalna, rzetelna, poparta bogatą argumentacją i badaniami małoletniego, a także zawiera pełne i jasne uzasadnienie.

Podkreślić należy, że biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą tematyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. We wciąż aktualnym wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (sygn. akt I PR 148/90, OSP 1991/11/300) Sąd Najwyższy stwierdził, iż sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz – mimo braku wiadomości specjalnych – ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania. Stanowisko biegłych w zakresie oceny medycznej małoletniego nie budzi wątpliwości Sądu ani stron i zostało poparte logicznym uzasadnieniem.

Sąd nie stracił z pola widzenia sygnalizowanych w niniejszym postępowaniu przez wnioskodawczynię (przedstawicielkę ustawową małoletniego) trudności, jakich na co dzień doświadcza małoletni oraz jego

przedstawicielka ustawowa, a które związane są ze schorzeniami małoletniego. Niewątpliwie sytuacja małoletniego i jego przedstawicielki ustawowej jest skomplikowana i obciążająca zarówno fizycznie, jak i psychicznie.

Podkreślić należy jednak, że opisane okoliczności nie mogły być wzięte pod uwagę przy ustalaniu stopnia niepełnosprawności małoletniego – przesłanki kwalifikacji danej osoby do grupy osób, które są niepełnosprawne w określonym stopniu definiują w sposób precyzyjny przepisy prawa, a powoływane przez wnioskodawczynię okoliczności nie znajdują niestety odzwierciedlenia w przepisach prawa i tym samym nie mogą przemawiać za ustaleniem danego stopnia niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze, w punkcie I sentencji wyroku, działając w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...) z siedzibą we W. z dnia 11 grudnia 2017 r. (znak: (...). (...)) oraz poprzedzające je orzeczenie Powiatowego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 24 października 2017 r. (znak: (...)) w ten sposób, że zaliczył małoletniego D. K., urodzonego w dniu (...), do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym od dnia 14 października 2017 r. do dnia 14 października 2021 r., symbol niepełnosprawności 01-U, 12-C.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, tj. w zakresie, w jakim wnioskodawczyni domagała się ustalenia, że małoletni należy do grupy osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Nieuiszczone koszty sądowe Sąd zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, o czym orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.